

Poikkeukset yhden kuukauden säännöstä alv-vähennysten osalta 1.1.1989 lukien

Ranskan hallitus huomauttaa, että tämän toimenpiteen ansiosta PMU saattoi vähentää ostoistaan maksamansa alv:n jo sen kuukauden aikana, jolloin ostot tehtiin, eikä vasta seuraavan kuukauden aikana, mikä olisi ollut normaali käytäntö.

Alusta alkaen eli vuodesta 1969 likviditeettietu kuitenkin kompensoitiin valtionkassaan annettavalla pysyvällä korottomalla vakuudella.

Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, on totta, että komissio teki tosiseikkoihin liittyvän virheen todetessaan päätöksessään, että valtionkassaan annettiin vakuus vasta vuonna 1989.

Komissio katsoi, että kyseinen toimenpide oli valtiontukea, joka oli sopusoinnussa yhteismarkkinoiden kanssa ennen vuotta 1989, koska toimenpiteestä ei aiheutunut merkittävää haittaa yhteismarkkinoille. Komissio katsoi, että koska vuodesta 1989 valtionkassaan oli kompensatioksi annettu vakuus, kyseessä ei enää ollut valtiontuki.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi komission arvioinnin siltä osin kuin se koski aikaa 1.1.1989 jälkeen sellaisten tekijöiden perusteella, jotka liittyvät pääasiallisesti tätä edeltäneeseen aikaan, ja sen perusteella, että vuonna 1989 kompensatio ei ollut ollut riittävä.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ei olisi kuitenkaan pitänyt nojautua ainoastaan nähin seikkoihin tehdessään sen johtopäätöksen, että komission arviointi 1.1.1989 jälkeistä aikaa koskevilta osin oli kokonaisuudessaan virheellinen. Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio on virheellisesti perusteltu riittämättömin perustein.

B) Yhteismarkkinoille soveltumattoman tuen takaisinperiminen

Komissio katsoi päätöksessään, että PMU:n vapauttaminen rakentamiseen liittyvistä maksuista vuodesta 1989 lukien oli perustamissopimuksen vastaista mutta että PMU:n oli maksettava takaisin saamansa etu vasta siitä päivästä lukien, jolloin menettely aloitettiin komissiossa vuonna 1991, sillä perusteella, että PMU oli saattanut perustellusti luottaa Ranskan Conseil d'État'n aikaisemmin tekemään päätökseen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi kuitenkin, että komissio ei itse voinut ottaa huomioon sitä, että jäsenvaltio oli katsonut etuuden saajalla olleen perusteltu luottamus, eikä komissio voinut sillä perusteella sivuuttaa vaatimusta maksaa takaisin tuki, jonka se katsoi olleen yhteismarkkinoille soveltumaton.

Ranskan hallitus katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomio on myös tältä osin oikeudellisesti virheellinen ja että jos jäsenvaltio ilmoittaa

komissiolle, että komission yhteismarkkinoille soveltumattomana tukena pitämän etuuden saajalla on ollut perusteltu luottamus, komissio voi yhteisön oikeuden perusperiaatteita noudattaen ottaa tämän itse huomioon ja jättää vaatimatta etuuden takaisin perimistä.

(¹) EYVL C 90, 26.3.1994, s. 23.

Consiglio di Stato 20.1.1998 tekemällään päätöksellä esittämät ennakkoratkaisupyynnöt asioissa 1) Questore di Macerata vastaan Claudio Peroni, 2) Questore di Genova vastaan Eliana Fasciolo, 3) Questore di Genova vastaan Umberto Merlo, 4) Questore di Catanzaro vastaan Patrizia Caffarelli, 5) Questore di Milano vastaan Chiara Picerno, 6) Questore di Imperia vastaan Gianluca Barrese, Andrea De Sanctis ja SaS Riviera, 7) Questore di Pavia vastaan Giovanni Giacchetto ja 8) Questore di Savona vastaan Francesco Amato

(Asia C-86/98 — C-93/98)

(98/C 209/30)

Consiglio di Stato on pyytänyt 20.1.1998 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 2.4.1998, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asioissa 1) Questore di Macerata vastaan Claudio Peroni, 2) Questore di Genova vastaan Eliana Fasciolo, 3) Questore di Genova vastaan Umberto Merlo, 4) Questore di Catanzaro c/ Patrizia Caffarelli, 5) Questore di Milano vastaan Chiara Picerno, 6) Questore di Imperia vastaan Gianluca Barrese, Andrea De Sanctis ja SaS Riviera, 7) Questore di Pavia vastaan Giovanni Giacchetto ja 8) Questore di Savona vastaan Francesco Amato, seuraavaan kysymykseen:

Onko Italian vedonlyöntiä koskeva lainsäädäntö perustamissopimuksen palvelujen tarjoamisen vapautta koskevien määräysten vastainen, kun otetaan huomioon tällä Italian lainsäädännöllä olevat sosiaalipoliittiset tavoitteet ja se, että sillä pyritään estämään vilpillistä menettelyä?

Itävallan tasavallan 7.4.1998 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia C-99/98)

(98/C 209/31)

Itävallan tasavalta on nostanut 7.4.1998 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan asiamiehenä on Itävallan tasavallan liittokanslerinviraston perustuslakiyksikön ministerineuvos Dr. Wolf Okresek ja prosessiosoite Luxemburgissa on c/o suurlähettiläs Dr. Josef Magerl, Itävallan suurlähetystö, 3 rue des Bains, L-1212 Luxemburg.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. kumoaa kokonaisuudessaan komission 9.2.1998 tekemän päätöksen SG (98) D/1124 sen vuoksi, että komissio on rikkonut EY:n perustamissopimusta, olennaisia menettelymääräyksiä ja syyllistynyt harkintavallan väärinkäyttöön, ja
2. velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

EY:n perustamissopimuksen rikkominen, olennaisten menettelymääräysten rikkominen ja harkintavallan väärinkäyttö: Riidanalaista tukea on pidettävä jo olemassa olevana tukena, sillä komissio on laiminlyönyt ottaa viipymättä kantaa tukea koskevaan suunnitelmaan. Sen vuoksi virallisen tutkimusmenettelyn aloittaminen on ristiriidassa perustamissopimuksen kanssa, koska sillä luokitellaan riidanalainen tuki oikeudellisesti väärin uudestaan ilmoitukseksi tueksi ja nimenomaisesti todetaan 93 artiklan 3 kohdan mukaisen täytäntöönpanokiellon soveltaminen. Kantaja katsoo, että se on viimeistään 19.3.1997 päivätyssä kirjeessään ilmoittanut komissiolle täydellisesti kaikki tiedot, joita komissio tarvitsee voidakseen ottaa kantaa siihen, onko toimenpide yhteensopiva perustamissopimuksen kanssa; yksikään komission myöhemmistä ”kysymyksistä” ei ole ollut millään tavalla välttämätön päätöksenteolle, vaan kysymysten tarkoituksena on selvästikin ollut vain päätöksenteon hidastaminen.

Komissio väittää, että sillä on oikeus vastustaa toimenpiteiden toteuttamista ”Lorenz-menettelyssä” jäsenvaltion ilmoitettua asiasta sääntöjenmukaisesti. Tällä vastustamisella pyritään ilmeisestikin siihen, ettei tukea enää (taannehtivasti vai vastaisesti?) olisi. Tämä ilmenee riidanalaisen päätöksen taustasyitä selvittävän osan viimeisestä kappaleesta sekä komission antamien suuntaviivojen 2.1 kohdan ja 5.1 kohdan viimeisestä virkkeestä. Kantaja katsoo, ettei tällaista vastustamisoikeutta ole, ja vaikka oletettaisiin, että komissiolla sellainen olisi suuntaviivoissa esitetyllä tavalla, sitä olisi tässä asiassa kuitenkin käytetty myöhästyneesti, joten sillä ei olisi vaikutuksia.

Ruotsin kuningaskunnan 9.4.1998 Euroopan unionin neuvostoa vastaan nostama kanne

(Asia C-100/98)

(98/C 209/32)

Ruotsin kuningaskunta on nostanut 9.4.1998 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Euroopan unionin neuvostoa vastaan. Kantajan asiamiehenä on Lotty Nord-

ling ja prosessiosoite Luxemburgissa Ruotsin suurlähetystö, 2 rue H. Heine, Luxemburg.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

1. kumoaa EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla vuoden 1998 TAC-asetuksen (asetus (EY) N:o 45/98⁽¹⁾), siltä osin kuin asetuksessa jaetaan turskasaalis alueella IIIbcd; ja
2. velvoittaa neuvoston korvaamaan Ruotsin oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Asiakirjassa Itävallan tasavallan, Suomen tasavallan ja Ruotsin kuningaskunnan liittymisehdoista ja niiden sopimusten mukautuksista, joihin Euroopan unioni perustuu, olevan 121 artiklan 1 kohdan rikkominen, sellaisena kuin asiakirja on neuvoston asetuksella N:o 95/1/EY, Euratom, EHTY⁽²⁾:

Vuonna 1998 saadaan pyytää yhteisön osalta 86 547 tonnin turskasaalis yhteisön kalavesillä alueella IIIbcd. Liittymisasiakirjan 121 artiklan 1 kohdassa määrättyjen ehtojen mukaisesti Ruotsin osuus tästä saalismäärästä olisi 29 921 tonnia (0,35037 kertaa 50 000 + 0,4 kertaa 36 947 – 400 – 1 976). Tältä osin on otettu huomioon se, että Ruotsin vuoden 1998 kiintiöstä on vähennetty 400 tonnia Puolalle Euroopan yhteisöjen ja Puolan välisen sopimuksen mukaisesti ja että Ruotsin kiintiöstä siirretään vuoden 1998 aikana 1 976 tonnia muille jäsenvaltioille sen mukaisesti, mitä ETA-sopimuksen allekirjoittamisen yhteydessä sovittiin. Sen sijaan Ruotsin saalismääräksi on säädetty asetuksessa EY N:o 45/98 ainoastaan 29 246 tonnia, joka on 675 tonnia vähemmän kuin se määrä, joka sille kuuluisi liittymisasiakirjan perusteella.

⁽¹⁾ Tietyt kalakantojen ja kalakantaryhmien osalta vuodeksi 1997 vahvistettavista suurimmista sallituista saaliista ja niiden pyyntiä koskevista tietyistä edellytyksistä 19 päivänä joulukuuta 1997 annettu neuvoston asetus, EYVL L 12, 19.1.1998, s. 1.

⁽²⁾ EYVL L 1, 1.1.1995, s. 1.

Bundesgerichtshofin 5.3.1998 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Union Deutsche Lebensmittelwerke GmbH vastaan Schutzverband gegen Unwesen in der Wirtschaft e.V.

(Asia C-101/98)

(98/C 209/33)

Bundesgerichtshof — I. siviilijaosto — on pyytänyt 5.3.1998 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 9.4.1998, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa